

MARK OWEN

WITH KEVIN MAURER

#1

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR OF
NO EASY DAY

NO HERO

THE EVOLUTION OF A NAVY SEAL

A kiadó megjegyzése

A szerző áttekintésre elküldte ezt a kéziratot az Egyesült Államok Védelmi Minisztériumának Kiadás előtti és Biztonsági Felülvizsgáló Védelmi Hivatalához (DOPSR¹). A könyvhöz nem lényeges néhány anyag ki lett húzva vagy át lett írva a felülvizsgálati folyamat során. Néhány esetben nem sikerült megállapodásra jutni a szerző és a DOPSR között, és azokban az esetekben a kérdéses szakaszok át lettek szerkesztve. A könyvben szereplő minden személy neve meg lett változtatva a biztonságuk érdekében.

Az ebben a kiadásban kifejtett vélemények a szerző sajátjai, és nem feltétlenül tükrözik a Védelmi Minisztérium vagy az Egyesült Államok kormányának hivatalos politikáját vagy állásfoglalását.

---

¹Defense Office of Prepublication and Security Review

ELŐSZÓ

Negyven név

Otthon voltam Virginia Beach-ben készenléten, amikor elkezdtek jönni az SMS-ek.

2011 augusztusa volt, és a város tömve volt turistákkal. Minden nap nyaraló emberek hajtottak el mellettem az óceánhoz tartva egy strandoló napra. Távol maradtam Oceanfronttól – a területtől, ami a strandokkal párhuzamosan fut –, ahol a pólózletek és minigolf pályák napbarnított nyaralókat vonzanak. A turisták strandoló lelki állapotban voltak, de én csak Afganisztánra meg a közelgő kitelepülésemre tudtam gondolni.

Végre vége volt a méltóságok és politikai vezetők kutyakomédiájának. Most a kilátás, hogy visszamegyek a tengerentúlra, úgy feszített a póráznak, mint egy kutyát, készen álltam visszatérni a munkához. De előbb ki kellett bírnom a készenlétet.

A készenlét volt a legrosszabb.

Egyik felpörgés a másik után. Kaptunk egy heti eligazítást a legfrissebb információkból a világ forró pontjairól, ami igazából tovább rontotta a dolgokat. Mind dolgozni akartunk, igazi feladatokat végrehajtani. De készenlét alatt csak annyit tehattünk, hogy feladatokat terveztünk, melyek valószínűleg soha nem valósulnak meg. A tengerentúlon megszokott volt feladatot kapni, összerakni egy tervet és néhány óra alatt végrehajtani. De a műveletek többsége, melyekben részünk volt a készenlét alatt, pillanat hevében jelentkező művelet volt, ami végül szertefoszlott. Felpörögtünk, terveztük a műveletet, hogy aztán leeresszünk, amikor Washington más lehetőség mellett döntött, vagy a forró pont lehűlt. Ami még rosszabb, otthon éltünk, de nagyon kevés időnk volt tényleg otthon lenni a családdal. Karnyújtásnyi távolságban kellett tartanunk a családot, mert sosem tudhattuk, mikor kell hirtelen elmenünk. Az agyamnak ugyanabba a zugába zártam őket, ahova kitelepülések alatt szoktam. Szerintem én távol voltam készenlét alatt, még ha a szüleim fel is tudtak hívni telefonon.

Tudom, hogy ugyanígy volt minden csapattárrsal. Mind csak akcióba akartunk kerülni.

Kora este volt, és éppen befejeztem a vacsorát. Nem ihattunk vagy bulizhattunk készenléten. Más sem hiányzott, mint részegen megjelenni egy lehetséges feladatra. Semmittevő éjszakára számítottam a tévé előtt, amikor szöveges üzenetek sorát kaptam egy helikopter lezuhanásáról. Az üzenetek mind ugyanúgy szóltak:

„Egy CH-47-es lezuhant Afganisztánban. Miénk?”

Ezt „pletyfó”-nak hívtuk, a valódi hír és a pletyka keverékének, ami gyakran bizonyult baromságnak. Sajnos ezúttal igaznak bizonyult.

Csak egy SMS-t kellett látnom, mire járni kezdett az agyam. Ha ez igaz, nem számít, hogy SEAL-ekről, Deltáról vagy Különleges Erőkről van szó. Csapattársak voltak ugyanabban a harcban. Felhívtam egy jó barátomat, aki a tengerentúli században volt. Nem volt a csapatával, mert otthon gondozta az anyját, aki beteg volt. Gondoltam, ő talán tud valamit.

Nem vette fel.

Tovább görgettem a telefonomat, felhívva bárkit, aki információval rendelkezhetett. Aztán megkaptam a megerősítést:

– A miénk volt.

A hír úgy ért, mint az áramütés. A fejemben láttam az összes haveromat abból a századból. A mobilom búgott, ahogy terjedt a hír. Folyton ugyanazok az üzenetek jöttek.

„Miénk volt.”

Fájt a hasam. Nem tudtam nyugodtan ülni. Járkáltam a konyhában leszegett fejjel, SMS-eket görgetve, további információt várva, de rettegve minden új részlettől. Tudtam, hogy a csapattársaim mind önként jelentkeztek számtalan alkalommal, hogy pontosan azon a helyen legyenek, azt téve, amit tettek. Könnyen lehettem volna én is a helikopteren.

Bassza meg, néhány hónappal korábban rajta voltam egy lezuhant helikopteren. Nehezebb volt otthon lenni hírre várva, mely érzést a többségünk felesége vagy barátnője túlságosan is jól ismerte.

Egy idő után nem tudtam egyedül lenni. Kivettem a hűtőből egy tizenkettes karton sört és elgyalogoltam egy SEAL társ házához az utcában. Szükségünk lesz néhány sörre ma este.

A nap lemenőben volt és kihaltak voltak az utcák. Miközben legyalogoltam a néhány sarkot a haverom házáig, körülnéztem a környéken. A fejlesztés új volt, kevés fával. Nagy téglaházak álltak gondosan nyírt pázsitokon. Hétfégenként néztem a szomszédjaimat stresszelni a pázsitjuk miatt, tökéletesre nyírva és metszve a bokrokat. Ettől békésnek látszottak az utcák.

A szomszédjaim többségének eszébe sem jutott, hogy én vagy bármelyik srác, aki eljött hozzám, mit csinált, amikor dolgozott. Ahogy sétáltam a házak mellett, biztos voltam benne, hogy a szomszédjaim nyaralási terveken, számlákon gondolkodtak, vagy hogy melyik baseball meccset fogják nézni este. Belém hasított, hogy milyen széles szakadék volt aközött, ami Afganisztánban zajlott, és aközött, ami itthon történt. Tudtam, hogy a szomszédjaim törődtek a katonákkal és támogatták őket, de elképzelésük sem volt arról, hogy milyen volt, és hogy a csapattársaim milyen gyakran tették kockára az életüket. A háború jórészt kimaradt otthon a napi életből, kivéve a családokat, akik hátra lettek hagyva, hogy várják a tengerész vagy katona visszatérését.

Soha nem fogják felfogni, mekkora áldozatot hoz a katonaságunk napi szinten. Semmit sem tehettem ennek megváltoztatásáért, és ezen az estén nem is igen számított. Az áldozat meg lett hozva. Most ránk várt, hogy gondoskodjunk róla, nem lett elfelejtve. A távolság köztünk, akik életünket tettük kockára és az ország többi része között soha nem volt világosabb számomra, mint azon a csendes estén.

Amikor odaértem a haverom házához, ugyanolyan fájdalmas arcki-fejezéssel nyitott ajtót, mint amilyen az enyém volt. Csak bólintott és intett, hogy menjek be. Csendben a hűtőjéhez mentem és beraktam a sört. Fogtam két üveggel és gyorsan visszavonultunk a hátsó teraszára, békén hagyva a családját a nappaliban.

Lepattintottam a söröm kupakját és ittam egy hosszú kortyot. A sörnek semmi íze nem volt. Csak a hatás érdekelt. A haverom csendben itta az övét és az SMS-eket görgette a telefonján. Leültünk egy kicsit. Egyikünk sem beszélt. A helikopter tele volt barátokkal, és mind odavesztek. Bénító érzés volt, mert mind cselekedni akartunk, de semmit sem tehetünk.

Végül lement a nap és teljesen sötét volt a teraszon. Alig tudtam ki-venni a haverom arcát az árnyékban. Nem vesződött lámpa felkapcsolásával. Szerintem mindketten örültünk a sötétnek. Kicsit könnyebbé tette a gyászolást.

A politikusok meg a média hónapokig ünnepezték a SEAL csapatokat az Oszama bin Laden feladat után. Nem tudom, hányszor hallottam a „hős” szót bedobni. A „hős” nem olyan szó, amit könnyen használunk, és eljutott addig a pontig, ahol elvesztette minden értelmét a közösségünkben. Most mindenki hős volt.

A veszteség súlya nem igazán ütött meg egyből, amíg a nevek el nem kezdtek megjelenni az iPhone-om kijelzőjén.

Egyik sört a másik után gurítottuk le, miközben sztorikat idéztünk fel a helikopteren lévő srácokról. Mindketten keményen próbáltunk emlékezni a legjobb sztorikra, a legviccesebb sztorikra minden egyes srácról. Nem volt hiány. A humor segít át minket a legkeményebb és legstresszesebb pillanatokon. Az emlékezetünkbe nyúltunk bármiért, ami nevetést válthatott ki. A haverom bement két újabb sörért, amikor egy új név jelent meg a telefonomon.

Ray.

Mintha hasba rúgtak volna. Letettem a telefont az asztalra és járkálni kezdtem a terasz fapadozatán. Először 1999-ben találkoztam Ray-jel a San Diegó-i tengerparton. Mindketten készültünk elkezdni a BUD/S-t, a SEAL kiképző tanfolyamot. Egyetemre járt Louisianában. Befejezett egy évet, mielőtt engedett a vágyának, hogy SEAL legyen. Én végigcsináltam az egyetemet, mielőtt végül megadtam magam ugyanannak az egész életben érzett vágyának. Emlékszem, Ray mellett álltam a homokban a hullámokat nézve és a velünk ordító instruktorokat hallgatva. Elszántsuk látszott, összeszedettnek. Úgy tűnt, a nagy zaj és káosz egyáltalán nem volt hatással rá.

Ray kicsit jámbornak tűnt, amíg meg nem ismerted. Velem ellentétben született sportoló volt. Labdarúgó volt a középiskolában, és olyan szikár fizikummal rendelkezett. Idővel láthattam, hogy Ray természetesen jeleskedett a legtöbb fizikai kihívásban, amit az instruktorok elé tudtak állítani. Ami olyan megbízhatóvá tette, az a következetessége volt. Mindig a falka elején vagy a közelében fejezte be, akármit is csinált – úszást, tengerparti futást, az akadálypályát –, nem számít, milyen körülmények voltak.

Mindkettőnket 1999 decemberében avattak a BUD/S-on. Ray a Hármas SEAL Csapatnál állomásozott. Engem az Ötös SEAL Csapathoz vezényeltek. Mivel mindketten San Diegóban állomásoztunk, a lehető leggyakrabban találkoztunk. Azonban a sűrű programunk miatt általában a bolygó más helyein voltunk.

Ray egy fekete macska kilenc életével bírt.

Némelyik hajszál híján helyzete legendássá vált. Ray-t nyakon lőtték néhány hónappal azelőtt, hogy felvették válogatás-kiképzésre (S&T²).

---

² Selection and Training

Hathónapos kitelepülésen volt a Hármas SEAL Csapattal Guamon. Ő meg néhány haverja elmentek egy bárba megünnepelni a karácsonyt. Miután volt egy kisebb nézeteltérésük néhány helybelivel, Ray és SEAL társai úgy döntöttek, elég volt aznapra. Beültek egy taxiba és visszaindultak a bázisra, amikor az egyik fickó a bárból tüzet nyitott egy közeli autó ablakán kihajolva.

A golyók betörték a taxi ablakait. Az egyik eltalálta Ray-t a nyakán, tisztán áthaladva. Larry, egy másik SEAL a taxiban, a fülén kapott találatot. A golyó az orrán jött ki. A taxisofőr elszáguldott velük a kórházba. Ray elállította a vérzést az ingével és besétált a sürgősségi szobába ellátásért.

Pár hónappal később megjelent az S&T-re. Az én osztályomban volt és együtt mentünk át, de mint a BUD/S után, végül más századokba lettünk vezényelve.

Most Ray halott volt. Még mindig nem hittem el.

Visszajött a haverom az újabb kör sörrel, felrázva a döbbenetemből. Némán ültünk még néhány percig. Mindkettőnknek elől volt a telefonja, az üzeneteket görgettük. De még mindig Ray-re gondoltam.

– Hé – mondtam. – Láttad már azt a felvételt Ray-ről Afganisztánban?

A haverom mindent tudóan kuncogott.

– Ha én lettem volna, halott lennék – mondta.

A legtöbb reggelen, amikor munkába mentünk és megnéztük az e-mailjeinket, várt ránk egy művelet utáni értékelés (AAR³). Az AAR egy jelentés, néha videofelvétellel a drónlefedettségéből, amihez mindenki hozzájárul, aki érintett a feladatban. A helikopterpilótáktól az információelemzőkön át a SEAL-ekig mindenki megtárgyal mindent, ami jól

---

³ After Action Review

ment és mindent, ami rosszul ment az éjszakai feladaton. Ezeket az AAR-okat megosztják a közösségen belül, hogy, akár részt vettél a feladatban, akár nem, leszűrhesd ugyanazokat a tanulságokat, mint amiket a bevetett csapat megtanult. Sok beszédtemát is adott nekünk egy különösen érdekes feladat után.

Ray feladatát látni kellett. Ray százada Afganisztánban volt. Az osztaga egy csoport épületet rohamozott meg egy vályogfal mögött. Ray volt az egyik vezető orvlövész, és felmászott egy közeli épület tetejére, ahonnan rálátott az épületegyüttesre, ahol a tálib parancsnok dekkolt, hogy fedezni tudja a rohamozókat.

Ahogy a felvételt néztem, ki tudtam venni a cél épületegyüttes felé némán vonuló rohamozókat. Milliószor csináltam ugyanezt, így pontosan tudtam, mit éreztek azok a srácok. Már attól izgatott lettem, hogy néztem őket. Tudtam, hogy az érzékszerveik lángoltak, egy nyíló ajtóra vagy egy pár tálib Cheetah sportcipő alatt csikorgó kavicsra füelve. Azon kaptam magam, hogy az épületegyüttes falait pásztáztam mozgást keresve.

Ahogy Ray felment fedezni a rohamozókat, óvatosan tett meg minden egyes lépést. Biztosra veszem, hogy a vékony vályogtető minden roppanása megállította, tudván, egy rossz mozdulat elárulhatja a helyzetét embereknek, akik a házban aludhattak.

Ahogy a rohamlépcső közeledett a célhoz, közvetlenül Ray állása alatt kinyílt egy ajtó belülről. Aztán egy RPG jellegzetes formája – vékony cső kúpalakú harci résszel az elején – nyúlt ki. Rövid szünet volt, talán néhány másodperc. Szerintem Ray épületében valaki meghallotta őt a tetőn vagy meghallotta az épületegyütteshez járőröző rohamozókat. A tálib harcos valószínűleg próbálta kivenni a közeledő SEAL-eket a sötétben. Pillanatok múlva a rakéta kirepült, elhúzott pontosan a rohamozók előtt és felrobbant nem messze.

Az RPG hátul kiáramló gázai által keltett lökeshullám elég erős volt ahhoz, hogy leomlassza a vályogtetőt. A tető közepe megnyílt, mint egy óriási száj és elnyelte Ray-t, leejtve őt a ház közepébe.

Ray egy kupac törött gerendán és vályogon landolt. Azonnal meglátott öt tálib harcost a porfelhőn keresztül, AK-47-es gépkarabélyokat fogtak és tartalék tárat tartó málhamellényeket viseltek. Néhányan a padlón heverték az RPG hátul kiáramló gázaitól kábán.

Ray-nek csak néhány másodperce volt dönteni: maradjon a helyiségben és lője le az öt harcost vagy tűnjön el a házból, mielőtt a SEAL társai, akik talán látták leesni, tüzet nyitnak az épületre.

Ray úgy döntött, eltűnik a házból.

Észrevett egy ablakot és áttört rajta. A felvételen láttam, hogy Ray kiesett az ablakon a fal lábánál landolva. Kiáltott a csapattársainak, a jófiúk egyikeként azonosítva magát. Remélte, hogy a rohamozó társai rájönnek, nem az egyik tálib volt. A felvétel mutatta, ahogy Ray elgurult az ablaktól és higgadtan elővett egy gránátot. Az ablakpárkány alatt kuporogva behajította a gránátot a házba. A drónadás alapján Ray nyugodtnak látszott. Minden mozdulata sima és gördülékeny volt. Meg tudta oldani, hogy valami őrültség könnyednek látszódjon.

Ray elgurult a nyitott ablaktól és fedezékbe vetődött. A gránát felrobbant és törmelékfelhőt küldött ki a tetőben lévő lyukon. Bent a házban a repeszek lekaszálták a harcosokat.

Ray, mint sokunk, több mint egy évtizedig szolgálta a hazáját igen rázós körülmények között. A tettei megerősítették a fogalmakat, amelyek szerint élünk, mint egész csapat, és tudom, hogy Ray figyelése, miközben a képességei csúcán tevékenykedett, hatékonyabbá tett minket és életet mentett.

Miközben a barátom teraszán ültem, még egy lehetőséget kívántam, hogy igyak egy sört Ray-jel. Az éjszaka további részében az elesett test-

véereinkről beszélgettünk és próbáltunk elfeledkezni minden másról. Nem számított, hogyan haltak meg. Csak az számított, hogy elmentek.

Napokkal később részletek kezdtek jönni a géptörésről. Fontos volt, hogy tanuljunk belőle, mint ahogy tanultunk Ray feladatából. Az odavesztett srácok egy gyorsreagálású erő (QRF⁴) részei voltak azon az éjszakán. A QRF egy készenléti egység, gyakran egy feladat közelében várakozva, mely készen áll erősítésként cselekedni egy pillanat alatt, ha rosszra fordulnak a dolgok.

A Hadsereg rangerei kimentek lecsapni egy célpontra Dzsav-i-Meh Zarin faluban, Vardak tartomány Tangi völgyében. Eredetileg a SEAL-eknek kínálták fel a célpontot, de lepasszolták, mert azon az éjszakán magas volt a megvilágítás a holdtól és úgy gondolták, biztonságosabb lenne sötétebb viszonyokra várni. De amikor a SEAL-ek lepasszolták, a rangerek úgy döntöttek, majd ők lecsapnak a célpontra.

Egy magas rangú tálib vezető után eredtek. Amint a rangerek landoltak, szinte azonnal tűzharc tört ki. Az egész völgyből tálib harcosok jöttek védeni az épületegyüttest. A harc legalább két órája tombolt, mire egy kis csoport tálib menekülni kezdett. A rangerek a QRF segítségét kérték. Attól féltek, hogy a megugró csoportban volt a parancsnok a testőreivel, és nem akarták elveszíteni.

Ahogy a helikopter – hívójele Extortion 17 volt – jött segíteni a rangereknek, az egyik tálib harcos RPG-je eltalálta a hátsó rotort. Raynek és a srácoknak esélyük sem volt.

Két nappal később parancsnokok Afganisztánban azt állították, hogy azt a harcost, aki kilőtte a rakéta páncéltörő gránátot, megölték egy F-16-os légi csapásával.

Ez semmivel sem tette könnyebbé.

---

⁴ Quick Reaction Force

Később pletykák kezdtek keringeni egy bonyolult csapdáról. Azt beszélték, hogy tálibok csalták a célponthoz a SEAL-eket és lőtték le a helikoptert az Oszama bin Laden rajtaütés megtorlásaként. De akármi is az igazság, a valóság az, hogy az Extortion 17 lezuhanása tragédia volt. Amikor hívják a QRF-et, az szinte mindig azért van, mert valami rosszul ment. QRF-nek lenni veszélyes. Nincs meglepetés ereje, főleg amikor egy CH-47 Chinookkal érkezel, ami lényegében egy repülő iskolabusz. Néha nincs elég tudás vagy szerencse a világon, amikor eljön az idő.

Ahogy befutottak a részletek azon az éjszakán, megtudtam, hogy csomó másik csapattársam is életét vesztette Afganisztánban. A katonaság harmincnyolc tagja halt meg, amikor egy RPG eltalálta az Extortion 17-et. Több mint egy tucatnyi SEAL-ek voltak. A géptörés volt az évtizedes afganisztáni háború leghalálosabb napja. A gyászszertartásra tartó, zászlóval letakart koporsók látványa örökre az emlékezetembe vésődött.

Persze nem Ray az egyetlen barát, akit elvesztettem a tizennégy éves SEAL pályafutásom alatt. Negyven név van a mobiltelefonom névjegyzékében, akiket soha többé nem hívok fel. Negyven SEAL-nél sokkal többen estek el szeptember 11-e óta, de ezt a negyvenet volt szerencsém ismerni és velük szolgálni.

Soha többé nem fogjuk átélni az elmúlt kitelepülések dicső napjait egy sör mellett. Nincs több közös vacsora vagy kiképzési túra. Mind a negyven srác több munkatársnál vagy barátnál. Testvérek. Valahányszor a névjegyzéket görgetem, belefutok egy névbe és azonnal átélek egy emléket.

Mind ugyanazzal az álommal érkeztünk San Diegóba. Ez olyan kötelek volt, ami az alaskai vidékről származó srácot ugyanarra az oldalra tette, mint a kaliforniai szörföst meg a középanyugati disznótenyésztőt, aki a kiképzés első napján látta először az óceánt.

Az alaszakai középiskolából kergettem ezt az álmot a BUD/S-ig. Amint megkaptam a szigonyomat, az ikonikus jelvényt, amit a SEAL-ek az egyenruhájukon viselnek, próbáltam kitűnni minden feladatban. Számomra és sok csapattársam számára SEAL-nek lenni csak az ál munk kezdete volt. Remek csapattársnak lenni, az állandó fejlődésre törekedni és ott lenni a két oldaladon lévő srácoknak afféle vallás lett számunkra.

Soha nem lettem érzéketlen a veszteségre. Nekem egyre jobban fájt, ahogy haladt a karrierem. Csapattársaim áldoztak fel mindent a hazájukért. Hónapokat töltöttek távol a családtól és szerettektől, hosszú órákat szenvedve Afganisztán hideg hegyeiben és néhányan, mint Ray havermom, a legnagyobb árat fizették. Egyikük sem tartotta hősnek magát.

Döntés várt rám.

Tizennégy évet töltöttem azzal, hogy próbáltam a legjobb SEAL lenni, aki lehettem. De most vagy továbbszolgállok és elég ideig maradok a Haditengerészetben, hogy kiérdemeljem a nyugdíjat – hat további évig – vagy leszerелеk és új kihívást keresek.

A döntés úgy nehezedett rám, mint életemben semmi más. SEAL-nek lenni az ország legjobb terrorelhárító csapatainak egyikében több volt, mint csak a munkám. Az identitásom volt, és az egyik fő mód, amellyel rendet és jelentést adtam az életemnek. Részidőben nem lehetett a tengerentúlra menni és feladatokat végrehajtani. Tudtam, ha egyszer kilépek, a vonat messze maga mögött fog hagyni és a zöme annak, amit egész felnőtt életemben ismertem, örökre meg fog változni.

Miközben a döntéssel tusakodtam, éjszakákat töltöttem azzal, hogy megvizsgáltam a karrieremet meg az eseményeket és tanulságokat, amelyek meghatároztak. Végül úgy döntöttem, elhagyom a Haditengerészetet és új pályát keresek. Ezzel újra fel kellett találnom magamat.

A könyv kiadása olyan világba taszított, ahol addig soha nem jártam, olyanba, ahol emberek millió, akikkel soha nem találkoztam, hirtelen

beszélni akartak velem és hallani a mondanivalómat. Azok többsége, akikkel találkoztam, támogató volt, de akadtak kritikusok is. Új kihívás volt ez, és nem lehettem biztos benne, hogy a SEAL kiképzésem felkészített rá.

Tizenhárom év alatt tizenhárom kitelepülés kellett ahhoz, hogy azzá az operátorrá váljak, aki voltam, amikor otthagytam a Haditengerészetet. Részben azért volt nehéz leszállni a száguldó vonatról, mert olyan világba tartottam, ahol fogalmam sem volt, hogy az ismereteim alkalmazhatóak lesznek-e.

Amikor emberek SEAL-ekről hallanak, azt feltételezik, hogy szuperhősök vagyunk, akik repülőgépekből ugrálnak ki és rosszfiúkat lónek le. Mindkettőt csináljuk, de nem ezek az ismeretek határoznak meg minket. Amikor hibákat követünk el, megpróbáljuk újra meg újra és újra, amíg ki nem javítjuk. Nem vagyunk szuperhősök. Csak elkötelezettek.

Nincs „titkos összetevő”, csak sok kemény munka, elkötelezettség és vágy.

A valóság az, hogy a SEAL-ek nem hiszik magukat különlegesnek. Mi egyszerűen igyekszünk rendkívül jól csinálni a legalapvetőbb feladatokat. Az egyik legjobb vezető, akit ismerek, arra szokta készíteni a fiatal srácait, hogy legyenek elkötelezettek és a csapat részei.

– Milyen szinten vagytok hajlandók hozzájárulni? – kérdezte.

– Mindent bele, mindenkor – ez volt az egyetlen elfogadható válasz.

Megtanultuk, gyakran a saját kárunkon, hogyan jeleskedjünk. A jeleskedés egymással való kommunikálást jelent, próbálást, vezetést, figyelmet, tanulmányozást és tanulást nap-nap után, év-év után. Ez azt jelenti, hogy nem csak képes vagy kilométereket gyalogolni Afganisztán hegyein keresztül harminc kilót cipelve a hátadon, hanem azt is, hogy hagyod, hogy mások szembesítsenek a hibáiddal. És a csapattársaid kritikája gyakran keményebb, mint órákat tölteni a hideg hullámverésben.

Miközben új kihívásokkal néztem szembe a Haditengerészetén kívüli első évemben, sok időt töltöttem azzal, hogy visszatértem azokhoz a tanulságokhoz, amiket a SEAL karrierem alatt tanultam meg, és azokhoz a pillanatokhoz és emberekhez, akikről tudom, hogy velem lesznek életem hátralevő részében. Arra jöttem rá, hogy a számomra fontos pillanatok nem azok, amik idehaza címoldalakra kerültek. Azok a bevetések azok, amiknek nincs neve, amelyekben a csapatom próbára lett téve és megtanult valamit, ami jobbá tett bennünket. A hibák azok, amiket elkövettem, amiket szerencsére túléltem és tanultam belőlük, hogy legközelebb ne kövessék el ugyanazt a hibát. A legfontosabb pillanatok azok, amelyek megtanították nekem, hogy mit jelent igazából a SEAL testvériség.

Ez a könyv ezekről a pillanatokról szól, és mindegyik tanulságairól, amelyek meghatároznak engem.

Remélem, összerakva ezek a történetek mély bepillantást adnak egy SEAL életébe és munkájába, és a tanulságokba, amiket azok a csapattársak adtak át nekem, akikkel szolgáltam, és azok, akik előttem jártak.

SEAL-nek lenni nem csak munka. Ez egész életre szóló elkötelezettség, hogy kihívás elé állítsd magad és a csapattársaidat, hogy állandó fejlődés állapotában létezz, megvizsgálva a döntéseidet és tanulva a hibáidból, hogy te meg a csapatod a lehető leghatékonyabbak legyetek.

A tanulságok, amiket a karrierem során megtanultam, alkotják az örökségét az olyan embereknek, mint Ray, akiket elvesztettünk, és az összes többi aktív és egykori SEAL-nek, akik ennek az országnak szentelték az életüket. Sokan a saját kárukon tanulták meg, barátok elvesztése révén. Ezt a könyvet a testvéreimnek ajánlom.

A SEAL-eket arra tanítják, hogy mentoráljuk a fiatalabb generációt és adjuk tovább az újabb srácoknak a tanulságokat, amiket megtanultunk. Azért írtam meg a *No Hero-t*, mert ez az, amit tenni tervezek.

ELSŐ FEJEZET

Jog viselni a pólót

Cél

Csak egy fekete póló volt.

Közepes méret, száz százalék gyapjú.

Az elején egy nedvesruhában partra kúszó csontváz volt. Egy M-16-os volt a kezében és egy kés az övé. A csontváz a hullámverésből jött ki, a sötét hullámok megtörték mögötte. A SEAL szigony a póló bal mel-
lén volt. A szigony volt az egyedüli ok, amiért megvettem a pólót.

Emlékszem rá, amikor megjött postán. Kizárt volt, hogy vehessek egy ilyen pólót az alaszakai falu egyik boltjában, ahol felnőttem. Felvettem, amint kicsomagoltam, és gyakorlatilag minden nap hordtam. Ha az a póló tiszta volt reggel, hordtam.

Mindenki másnak csak egy póló volt, amit mindig hordtam. De számomra életem célját képviselte. Valahányszor viseltem, a póló megújította a vágyamat, hogy SEAL legyek. Betettem a pólót a bőröndömbe és befejeztem a többi ruhám – köztük egy kölcsönkért öltöny és alkalmi cipő – becsomagolását és indultam a reptérre. Úton voltam a „katonaság leendő tagjai” számára tartott washingtoni konferenciára. 1992 volt, és a mai napig nem tudom, hogyan lettem meghívva, de valószínűleg a sok toborzó egyikétől jött, akivel beszéltem arról, hogy SEAL leszek.

A reptér a falu szélén volt, és ez volt az egyetlen összeköttetésünk a civilizációval, ha Alaszkában bármilyen várost annak nevezhetsz. A határvidéki életmód az, amiért az emberek Alaszkába költöznek. Ha kényelmet akarsz, maradj az alsó negyvennyolc államban.

Figyeltem a bozótgépet, ahogy elhagyta a fákat a pálya túlsó végén és jött leszállni. Miközben a pilóta és egy újonnan érkező vadászcsoporthoz kizállt, én megöleltem a szüleimet a kis egyterű épület közelében, ami a repülőtér termináljaként szolgált.

Ez volt az első utazásom. Ez volt az első alkalom, hogy egyedül hagytam el Alaszkát. Ez volt az első utam Washingtonba. De az összes

első közül azért voltam leginkább izgatott, mert készültem találkozni az első SEAL-emmel.

Az alaszakai falumban mindenki tudta, hogy SEAL akartam lenni. Olyasmi volt ez, amiről barátokkal beszéltem, és amiről éjszakánként álmodtam. Elolvastam minden könyvet, amit a SEAL-ekről találtam.

Semmit sem tudtam a Hatos SEAL Csapatról, amíg el nem olvastam a *RogueWarriort* Richard Marcinkótól. „Demo Dick” és „A Delta Cápa-embere”, néhány a becenevei közül. Vietnamban tevékenykedett és később elindította a Hatos SEAL Csapatot. A *Rogue Warrior* elmeséli az egység megteremtését. Ha hiszel annak a könyvnek, akkor minden SEAL fekve ki tud nyomni kétszázötven kilót és üveget eszik.

Akkoriban csak arra gondoltam, király lenne SEAL-nek lenni. Tudtam, hogy kemény lehet a kiképzés, de túl fiatal voltam ahhoz, hogy igazán megértsem, mennyire kemény. Az biztos, hogy nem tudtam a sok áldozatról, amit később meg kellett hoznom. Én csak olyan akartam lenni, mint a fickók, akikről olvastam, és akkor ez elég volt ahhoz, hogy előrevigyen.

Szerencsém volt. Korán kitaláltam a célomat. Nem hinném, hogy először értettem, de attól a pillanattól fogva, hogy tudomást szereztem a SEAL-ekről, tudtam, hogy az volt a célom, a kihívás miatt. Ha akkor arra kértél volna, mondjam meg, miért akartam belépni, a kötelességtudat rajta lett volna a listán, de nem a tetején. A tetején a szükség volt, hogy bebizonyítsam magamnak, hogy át tudok menni a legkeményebb kiképzésen, amit az amerikai katonaság kínálni tud. Miért akartam volna olyasmit csinálni, ami könnyű? Ha könnyű, mindenki csinálhatja. Most visszanezve nem vagyok biztos benne, miért kellett bizonyítanom magamnak. Csak annyit tudtam megállapítani, miután olvastam a történelemkönyveket, hogy a SEAL mindig a legkeményebbként és a legna-

gyobb kihívást jelentőként emelkedett ki. Azt hiszem, úgy véltem, ha belépek a katonaságba, akkor én is nagyra válhatok.

A pilóta segített berakni a bőröndömet, és beszálltam a gépbe. Intettem a szüleimnek a hátul lévő szűk ülésről, miközben a kifutópályára gurultunk. Nem volt gazdag a családom, de a szüleim felajánlották, hogy állják a repülőjegyet, és a Hadsereg két veteránja a faluból fedezte a maradék költségeket.

Az anchorage-i repülőtéren elővettem az ismertetőt, és újra átnéztem. A SEAL előadás előtt el kellett viselnem nemzeti emlékművek felkeresését és előadások meghallgatását a Hadseregről meg a Légierőről.

De megért ennyit találkozni egy SEAL-lel.

Washingtonba értem, és azonnal felvettem a konferencia ritmusát. Elmentünk a Pentagonhoz, ami sokkal királyabb a filmekben. Igazából csak egy fura alakú irodaépület. Láttuk a Lincoln és a vietnami háborús emlékműveket is. Akkoriban semmi sem keltette fel az érdeklődésemet. A rengeteg név a vietnami háborús emlékművön megdöbbentett, de a hatás elkopott, mert nem tapasztaltam olyan veszteséget, mint évekkel később Irakban és Afganisztánban. Most visszagondolva igazából fogalmam sem volt arról, hogy egy nap nevek listáját nézem, mint a falon, és megértem, mit jelent közeli barátokat és csapattársakat elveszteni. Most felkeresve a falat értem a súlyát. De akkor csak a SEAL-lel találkozásra összpontosítottam.

Minden percre pontosan meg volt tervezve, és minden reggel, amikor felöltöztem, még mindig szépen összehajtván láttam a pólómat. A SEAL előadásra tartogattam.

Az előadás délután volt, így a jellegzetes szendvics/sütemény konferenciaebéd után átsiettem az ülésterembe, ahol a SEAL készült beszédet tartani. Sajnos, amikor az ajtóhoz értem, azt mondták, megtelt a terem.

A terem tömve volt emberekkel, de azért még láttam néhány széket. Próbáltam lelkére beszélni az ajtót őrző nőnek. A gardedámok és szervezők egyike volt, aki egész héten velünk volt. Meg tudtam állapítani, hogy be akart engedni, de csak meghatározott számú szék volt.

Sajnálkozó volt, de nem engedett.

Kisebb tömeg gyűlt össze kint. A SEAL előadás volt a nap csúcspontja. Az ajtón keresztül láttam az egyenruhás SEAL-t beszélni a fiatalabb gardedámokkal. Lejárt az idő. Kinyitottam az ismertetőt a többi előadásra nézve, de közelébe sem kerültek. Nem tudtam, mit tegyek. Több mint hatezer kilométert repültem, hogy jelen legyek ezen az előadáson. Abban a pillanatban az egész kirándulás hiábavaló volt. Összetörtem.

Aztán, röviddel az előadás kezdete előtt a hölgy az ajtónál odaintett magához. Elmondta, hogy be fognak engedni még néhány embert, és betessékelt. Csak állóhely volt. Találtam egy helyet hátul és vártam, hogy a SEAL elkezdje.

A SEAL zöld BDU⁵ álcamintás egyenruhát hordott a nyakára lehúzott fekete símaszkkal. A nadrágja fekete/zöld dzsungelbakancsba volt gyűrve. Hosszabb haja volt, mint azt a katonaságban lévő valakitől várnád. Nem bozontos, de nem is a tengerészgyalogosok által kedvelt oldalt és hátul rövid frizura. Fölényesség áradt belőle, amit évekkel később ismertem fel. Inkább fölényesség, mint elbizakodottság; hiányzott belőle az öntudatosság, hogy tudja, nem volt menő a menőt adni.

Az előadása a SEAL sablonszöveggel kezdődött. A SEAL a Haditengerészet elsősorú különleges műveleti ereje. A SEAL rövidítés az egység képességéből ered, hogy tevékenykedik tengeren, levegőben és szárazföldön. John F. Kennedy elnök szükségét látta különleges műveleti erőknek, hogy gerillaháborúkat vívjanak, és megteremtette a SEAL-eket

---

⁵ Battle Dress Uniform – harci egyenruha

a Hadsereg Különleges Erőivel együtt. Az 1961-es beszédében, amelyben bejelentette a tervet, hogy ember száll le a Holdon, Kennedy kitergette azt a tervet is, hogy százmillió dollárt fektet be különleges műveleti erők létrehozásába és kiképzésébe.

Az először a Haditengerészet víz alatti romboló csapatainak tagjaiból kiállított SEAL-ek Vietnamba települtek, ahol együtt dolgoztak a CIA-val, és lesállításokat állítottak, hogy zavarják az utánpótlási vonalakat a Mekong deltában. A SEAL-ek a „zöld arcú emberek” becenevet az álcázó arcfestésük miatt kapták, amit gyakran viseltek bevetéseken.

Csüngtem az órás prezentáció minden egyes szaván. Sztorikat mesélt az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL (BUD/S⁶) kiképzésről. Hangsúlyozta, hogy milyen kemény volt; a BUD/S-szal kapcsolatban semmi sem volt könnyű, a dermesztő óceánban úszásoktól a puha tengerparti homokban való kimerítő futásokig. A sztóriáitól csak még jobban akartam.

A kérdezz-felelek időszak után volt egy rövid szünet a következő esemény előtt. Felrohantam a hotelszobámba átöltözni a fekete SEAL pólómba. Le akartam fényképeztetni magam a SEAL-lel. Úgy gondoltam, ha lefényképeznek, jobb lesz a kedvenc pólómat viselnem. Amikor visszaértem a terembe, a SEAL még beszélt és kérdéseket kapott.

Türelmesen vártam a soromra.

– Hé, készíthetnénk egy közös képet? – kérdeztem, megrázva a kezét.

Mosolygott és átkarolta a vállamat. Ha azt mondta volna, hogy borotváljam le a fejem és járjak hátrafelé a hét további részében, megtettem volna. Mielőtt az egyik gardedám lekattintotta a képet, a SEAL odahajolt és a fülembe suttogott.

– Hé, azt tudod, hogy általában szétrúgják a segged, amiért SEAL pólót viselsz, pedig nem is vagy SEAL – mondta.

---

⁶ Basic Underwater Demolition/SEAL

Mosolyogtam és megköszöntem neki, de abban a pillanatban mást sem akartam, mint levetni a pólót. Felrohantam a hotelszobámba és a bőröndöm aljára tettem a pólót. Soha többé nem vettem fel. Amikor hazaértem, a ruhásfiókom hátuljába raktam. Nem voltam pózer. Csak még nem volt lehetőségem bizonyítani. A megjegyzés nem fájt annyira, mint amennyire táplálta a szenvedélyemet, hogy tényleg SEAL legyek. Azt éreztem, hogy becsaptam magam a viselésével. Ekkor jöttem rá, hogy a vágyam, hogy SEAL legyek, nem kamaszos fantázia volt. Ez volt az egyetlen a fejemben, ami valami igazi értelmet és célt adott az életemnek. Ki akartam érdemelni a jogot a póló viselésére.

Amint rájöttem, hogy az volt a célom, hogy SEAL legyek, mindig próbáltam elérni. Visszanézve azt hiszem, a szüleim tanították meg nekem, hogy fontos, hogy legyen egy cél és annak megfelelően élj. A szüleim fiatalok voltak, amikor a céljuk Alaszkába hozta őket, és tudtam, hogy ez áldozatot és nehézséget jelentett.

A szüleim misszionáriusok voltak. A hitük hajtotta őket, hogy Kaliforniából Alaszkába költöztessék a családjukat, messze a város minden kényelmétől. A vidéki életben nem volt semmi könnyű, de ez nem számított a szüleimnek. Mindenki szegény volt külvárosi amerikai normák szerint, de igazából csak egyszerűbb élet volt ez.

Kétszintes házban laktunk száz méterre egy folyótól. Olyan gyakran láttam jávorszarvast a bejárati ajtónkból, hogy meg sem hökkentett. Egy tévéállomás volt, rádió nem. A házunkban volt víz meg villany, de központi fűtés nem. Egy jókora vaskályha volt a nappaliban, hogy meleget tartson télen. Az apám fel szokott kelni az éjszaka közepén, hogy meggyőződjön, még ég a tűz.

Egy óriási tartály állt a kályha mellett. Az én dolgom volt télen fával teli tartani. Fát hasogattam és összeraktam a verandán. Amikor fogyott a készlet a tartályban, kimentem a verandáért újabb adagért. A házi mun-

ka nem olyasmi volt, amivel egy kis költőpénzt kerestem. Sosem fizettek nekünk. A családi csapatmunka része volt, hogy életben maradjunk Alaszkában.

Az egyik első emlékem az általános iskoláról a tűzrakás volt. A helyett, hogy csak írni-olvasni tanítottak volna minket, az iskolánk túlélő ismereteket tanított nekünk. A harmadikos osztályomban minden diák kapott két szál gyufát, hogy túlélő tüzet gyújtson kérget használva az iskolát körülvevő fákról. Elég nagy tüzet kellett raknunk, hogy melegen maradjunk egy téli napon. A foglalkozást arra szánták, hogy túlélő ismereteket tanítson nekünk, amikre szükségünk lehetett, ha egyszer eltévednénk vagy hajótörést szenvednénk. Az alaszakai vadon nagyon veszélyes hely lehet, ha nem tudod, mit csinálsz, kockázatos téve a gyaloglást az iskolába és onnan haza.

A középiskolám egy folyosó volt hat teremmel. Kábé hetven gyerek volt hetedikétől tizenkettedikig. A végzős osztályomban három diák volt. Osztályelsőként végeztem; csak meg ne kérdezd, mennyi volt a tanulmányi átlagom. Az érdeklődési köröm jobbára a tantermen kívül volt.

Olyan gyakran vadásztam, amilyen gyakran csak tudtam. Amikor tizenéves voltam, az apám megengedte, hogy felvigyem a családi csónakot a folyón hosszú kemping- és vadászkirándulásokra. Kint akartam lenni és aktívan, ami valószínűleg a célomhoz vezetett, hogy SEAL legyek. Soha nem akartam piros lámpákkal, forgalommal vesződni és öltönyt viselni a munkában minden nap. A fülkében dolgozás gondolata halálos ítéletnek hangzott.

Az iskolában vettem meg az első gépkarabélyomat a történelemtanárromtól. Egy AR-15-ös volt, a katonai M-4-es civil változata. A fegyverre a pénzt falubelieknek végzett alkalmi munkákkal és nyáron építkezésemre dolgozva kerestem meg. Két óra között hétszáz dollárt fizettem a tanárnak, aztán fogtam a gépkarabélyt és bezártam az öltözőszekrényembe,

amíg vége nem lett az iskolának. Amikor megszólalt a csengő, feltettem a hómobilom hátuljára és hazahajtottam. Igen, télen hómobillal jártam iskolába.

Mindent, amihez nem tudtunk hozzájutni a földből, a falu két boltjában vettük meg, vagy a készletek feltöltéséhez félévente Anchorage-be tett utakon. Mivel olyan messze laktunk Anchorage-tól, drága volt az élelmiszer. A tej másfél dollár volt literenként, ezért a szüleim a kevésbé drága tejport vették.

A tejport jókora dézsákban árulták, túl nagyban ahhoz, hogy a konyhapulton tárold. Hogy könnyebb legyen a napi használata, anyám kis mennyiségeket mért ki és nejlonzacsókba rakta a tejport. Ugyanígy járt el a dézsa mosószappannal és más ömlesztett árukkal.

Egyik reggel nagy tál zabpelyhet készítettem magamnak. Anyám el volt foglalva a tűzhelynél, palacsintát sütött apámnak. A tészta nagy, vastag palacsintákká fújódott, miközben tejet öntöttem a zabpelyhemre.

Asztalhoz ülve ettem néhány falatot, de nem ízlett. Kavargattam a zabpelyhet és esküszöm, szappanhabot láttam. Kezdtém felállni, hogy kiöntsem a tál zabpelyhet, amikor az apám megállított.

– Edd meg – mondta. – Az csak a tejpor, és ilyen az íze.

Próbáltam tiltakozni.

– Ez nem az – mondtam. – Keserű az íze. Olyan az íze, mint a szappannak.

– Csak meg kell szoknod – mondta az apám.

Sosem szerettem a tejpor ízét, de valami nem stimmelt ezzel az adaggal. Lenyomtam az egész tállal, egyszerre egy kanállal. Egy idő után az ízlelőbimbóim kikészültek. Nem éreztem semmit, csak a tej keserű, szappanos ízét. Apám palacsintái megérkeztek röviddel az után, hogy végeztem a zabpelyhellyel. Harapott egyet és kiköpte.

– Mi a baj vele? – kérdezte anyám.

Anyám abbahagyta egy kis halom palacsinta feltalálását a húgomnak és gyorsan megkavarta a tésztát. Aztán felvette a nejlonzacskót és megszagolta.

– Azt hiszem, mosóport használtam a tejpor helyett – mondta szégyenlős vigyorral az arcán. – Nem csoda, hogy akkorára fújódtak a palacsinták.

Anyám nevetni kezdett, aztán az apám is. Amikor felfogták, hogy megettem egy tál zabpelyhet szappanos vízzel, még jobban nevettek. Én is próbáltam nevetni, amíg meg nem fájdult a hasam.

Anyám kiöntötte a tésztát és nekiállt másikat készíteni. Amikor egy friss tál zabpehellyel kínált, elhárítottam. A gyomrom bukfeneket hányt és egész nap morgott.

Alaszkában élni kemény volt, és nem mindig azért, mert folyékony szappan volt a zabpelyhemen. Semmi normális nem volt a gyerekkoromban, de a szüleim tudták, milyen áldozatokat hoztak. Nem kellett borzalmas ízű tejpört leeróltatniuk vagy egy faluban élniük az alaszkai vadon mélyén. Azért döntöttek úgy, hogy a többségnél keményebb életet élnek, mert ez volt az egyetlen mód, amivel a szüleim elérhették a céljukat az életben, hogy misszionáriusok legyenek és a hitüket terjesszék. Tudom, hogy az elkötelezettségük rám ragadt. Ez adta nekem azokat az értékeket, melyekre szükségem volt, hogy végül jeleskedjek a Haditengerészetben.

A szüleim olyan útra indítottak, ami nem volt normális a faluban. Az emberek nem hagyták el a falut. Munkát találtak építkezéseken dolgozva nyáron, míg télen a megtakarításaikból és a földből éltek. A szüleim unszoltak, hogy nagyot álmodjak és találjam meg az utamat. A kevés gyerek egyike voltam azok közül, akikkel felnőttem, aki olyasmit tervezett csinálni, ami túlmutatott a faluban maradáson.

Apám mindig korrekt volt és sosem kényszerített arra, hogy bármi többet csináljak annál, amiről tudta, hogy teljesíteni tudtam. Így amikor arra kért, hogy legalább próbáljak meg egy év egyetemre, mielőtt belépek a Haditengerészetbe, tiszteletben kellett tartanom a kívánságát. A vietnami generáció tagja volt, és nem akarta, hogy történjen velem valami, de szerintem meg is értette a szolgálat iránti szenvedélyemet, mert ő ugyanígy érzett a misszionárius munkája felől.

Szóval alkut kötöttünk.

Érettségi után beiratkoztam egy kis dél-kaliforniai egyetemre és elköteleztem magam, hogy maradok legalább egy évig. De nem terveztem egy nappal sem tovább maradni annál. Az első év után azt terveztem, hogy belépek és a BUD/S-ra megyek.

Az első évem elrepült, és apámnak igaza volt. Buli volt az egyetem. A falun kívüli élet megtapasztalása igazából nagyon király volt. A tanulmányi átlagom nem döntött rekordokat, de remekül éreztem magam és új barátokat szereztem. Egy évet ígértem, de úgy döntöttem, kihúszom és megszerzem a diplomát.

Az iskolámnak nem volt Haditengerészeti Tartalékos Tisztképző Intézet (ROTC⁷) programja, és a környékbeli programokkal nem volt partnerségi megállapodása. A Hadsereg programja a fullertoni Kaliforniai Egyetemen elfogadott hallgatókat szomszédos iskolákból, ezért jelentkeztem.

Az ROTC egyetemi program tiszték képzéséhez. A hallgatók hadtudományi tárgyakat választanak, edzenek, és együtt gyakorolnak. Általában hetente egyszer az ROTC hallgatók egyenruhát viselnek az iskolában. Nappal az iskolámba jártam előadásokra, aztán áthajtottam a városra a Fullerton eseményeire és hadtudományi előadásaira. Nem az

---

⁷ Reserve Officers' Training Corps

volt a célom, hogy tiszt legyek vagy belépjek a Hadseregbe. Csak valami katonásban akartam részt venni. Szerettem viselni az egyenruhát; büszkeséggel töltött el.

Az első évem után az ROTC instruktorok megkérdezték, nem akarok-e elmenni az Egyesült Államok Hadserege Légideszant Iskolájába, a georgiai Fort Benningbe. Jeleskedtem az első szemeszterem alatt, és úgy vélték, ez a csali nem csak a programban fog tartani, de arról is meggyőző, hogy jelentkezsek ösztöndíjra és a Hadsereg leendő tisztje legyek.

Elfogadtam a lehetőséget, hogy ugró iskolába járjak, ahogy a legtöbben a légideszant kiképzőprogramot hívják. Elég könyvet olvastam ahhoz, hogy tudjam, a SEAL-ek srácokat küldtek oda egyenesen a BUD/S-ről, hogy megszerezzék az ejtőernyős minősítést. Úgy véltem, ez esély volt rá, hogy korán kipipáljam a háromhetes iskolát. Mielőtt elmentem, rövidre vágattam a hajam, mint a többi osztálytársam.

Az első reggel hajnalban keltünk és sorakoztunk az alakulótéren a körleteink közelében. A nap éppen átlesett a fenyőfák fölött, és a levegő már párás és nyúlós volt. A második gyakorlatra a szürke Hadsereg pótlóm csurom víz lett.

Mindenki ugyanúgy nézett ki – szürke pólók, fekete rövidnadrágok, oldalt és hátul rövid frizurák –, leszámítva srácok egy kis csoportját, akiknek hosszabb hajuk és barna pólójuk volt. Amikor testnevelési foglalkozás után egyenruhában láttam a csoportot, észrevettem, hogy US Navy névtábla volt a bal zsebük fölött. Tudtam, hogy SEAL-eknek kellett lenniük.

A SEAL-ek összetartottak a kiképzésen. Figyeltem, ahogy az instruktorok korrigáltak egy SEAL-t és büntetésként tíz fekvőtámaszt csináltattak vele. Amint a SEAL elkezdte, a társai is a földre tenyereltek. Összhangban számolták az ismétléseket. „Egy, kettő, három...” Senki nem

közeledett hozzájuk, habár rettenetesen ki akartam faggatni őket a BUD/S-ról.

Őszintén szólva, ők akartam *lenni*.

A második kiképzési héten végül beszélhettem az egyik SEAL-lel. Ebéd volt, és az egyetlen szabad szék vele szemben volt. Először nem szóltunk egymáshoz, csak biccentettünk. Túlságosan féltem beszélgetést kezdeményezni. De miután evett néhány falatot az ebédjéből, a SEAL végül megszólalt.

– Hé, tesó, feltehetek egy kérdést? – kérdezte.

Azzal a SEAL-lel ellentétben, akivel Washingtonban találkoztam, ez vékonyabb volt, rövidebb hajjal. Szikár volt, és magabiztosság áradt belőle, nem arrogancia.

– Persze – feleltem.

Izgalmas volt végre beszélgetni az egyik SEAL-lel. A gondolataim mélyén én akartam az lenni, aki kérdéseket tesz fel. Olyan sok volt, főleg, mert tudtam, hogy most fejezte be a kiképzést. De míg én a jövőmet láttam, a SEAL csak egy újabb kadétot látott, aki katonásdit játszott három hétig.

– Mi a helyzet a séróval? – kérdezte a SEAL. – Egyszerűen nem értem. Minek vágattad le?

Abbahagytam az evést.

Nem tudtam elhinni, hogy ezt a kérdést tették fel nekem. A kérdést nem szemétkedésnek vagy gúnyolódásnak szánta. Úgy éreztem, tényleg kíváncsi volt, ami még rosszabbá tette. Ha gúnyolódott volna rajtam, legalább lett volna okom dühösnek lenni.

– Nem tudom, ember – mondtam. – Tényleg nem tudom.

Gyorsan próbáltam átváltani a témát a BUD/S-ra. Nem igazán akartam olyasmiről beszélgetni, amit igazából nem értettem. És kényelmetlennek, kínosnak éreztem.

A beszélgetés vége előtt meggondoltam magam. Végeztem a Hadsereg-
reggel. Visszamentem Kaliforniába és leadtam az egyenruhát meg a ba-
kancsot, ami már nem csillogott. A rövid frizurám kezdett kinőni.

Amikor végeztem a papírmunkával, az egyik tiszt az egységből
megállított.

– Hé, ember, biztos, hogy menni akar? – kérdezte a tiszt. – Szüksé-
günk van jó kadétokra, és utálnánk látni, hogy elmegy.

– Egyszerűen nem csinálhatom ezt – mondtam végül.

Az instruktor érvelni próbált.

– Maga remek kadét – mondta. – Csak a legjobb kadéto-
kat küldjük ugró iskolába.

Méltányoltam a dicséretet, de nem akartam a Hadseregben lenni.

– SEAL akarok lenni – mondtam. – Gyerekkorom óta ez az álmom.

Tudtam, hogy kockázatok. Az ROTC otthagásával lemondtam az
ösztöndíj lehetőségéről. De megérte, és szerintem néha csak akkor érhe-
ted el a célot, ha kész vagy kockára tenni mindent. Például a szüleim
Alaszkába költöztek, messze a családtól és minden támogatástól, hogy
megvalósítsák a céljukat. Ez többé nem valami idea volt, amit királynak
gondoltam. Jelzőfény lett, ami a döntéseimet vezette az életemben.

Biztos vagyok benne, hogy a srácok közül, akik csapattársaim lettek,
sokan ugyanilyenek voltak. Mind valami nagyobb részei akartunk lenni.
Letértem az utamról és szem elől vesztettem azt, amit igazából akartam.

Amikor végül aláírtam a szerződésemet a Haditengerészettel, válasz-
tanom kellett egy „A” iskolát, ami lényegében eldöntötte, milyen mun-
kát részesítenék előnyben, ha kiesnék a BUD/S-ról és nem lesz belőlem
SEAL. A toborzó azt akarta, hogy menjek az atomenergiához, vagy
„atom”-hoz, hogy reaktorokon dolgozzak, amelyek a tengeralattjárókat
meg a repülőgép-hordozókat hajtják. Az iskola tizennyolc hónapig tar-
tott. Tudtam, hogy a toborzók valószínűleg bónuszt kaptak azért, ha

embereket vittek a legkeményebb programokra, de nem akartam olyan sokáig várni a BUD/S elkezdődésére.

– Melyik az elérhető legrövidebb iskola? – kérdeztem a toborzót.

Lapozta az aktáit és talált egy táblázatot részletekkel az összes iskoláról. Lefelé húzta az ujját a listán, megállt és felnézett rám.

– Torpedós. Hét hét – mondta a toborzó beletörődve a ténybe, hogy nem fog engem az atomra küldeni és nem fogja megdobni a számait.

Ehelyett torpedókat fogok zsírozni két hónapig, míg remélhetőleg lehetőséget kapok a BUD/S-ra. Nem sok időt töltöttem azon gondolkodva, mi lesz, ha kiesek. Négy év torpedósként megőriztett volna, és talán ott is hagytam volna a Haditengerészetet. Akkoriban nem volt tartalék tervem.

A céljaimat magasabbra tűztem ki, mint amit a legtöbb ember lehetségesnek gondolt volna egy alaszka sráctól, de én a zsigereimben tudtam, hogy megcsinálom vagy belehalok. Nem akartam a meg sem próbálást sajnáló öregember lenni.

Volt némi vigasz abban, hogy végre a SEAL-lé válás végső célja felé haladtam. Az áldozathozatalt a szüleimtől tanultam. Ők mutatták meg nekem, mit jelent a valami nálam nagyobbak szentelt élet. Letértem a pályáról, amikor jelentkeztem az ROTC-re. Az az ebéd kellett hozzá az ugró iskolán, hogy visszalökjön a pályára. Amikor tükörbe néztem, olyasvalakit láttam, akiben volt vágy és fegyelem a megvalósításhoz. Olyasvalakit láttam, akinek volt célja. Csak lehetőség kellett, hogy bizonyítsam, képes voltam rá. Tudtam, hogy életemben semmi sem lesz az igazi, hacsak legalább bele nem adok mindent.

– Hét hét – mondtam. – Írjon fel.

MÁSODIK FEJEZET

Hogyan ússz ötven métert víz alatt belehalás nélkül

Önbizalom

Jég lebegett a vízen a hotelszobám ablaka előtt, miközben felhúztam a cipzárt a szárazruhámon.

Időnként kinéztem az ablakon, mióta észrevettük a véres oroszlánfóka tetemet a parton aznap reggel. Az oroszlánfóka oldalában hatalmas seb volt, és vértől vöröslött a jég körülötte. Egy kardszárnyú delfin csinálta, vagy legalábbis a helybeliek ezt mondták nekünk. Méltányoltam volna a látványt, ha a SEAL társaimnak meg nekem nem kellett volna egy órán belül vízbe mennünk, hogy bombát telepítsünk az Egyesült Államok Haditengerészetének egyik hajójára.

Némi vigaszt találtam abban, hogy a kardszárnyú delfinnek legalább tele volt a gyomra.

Vadiúj SEAL voltam, csak kilenc hónappal korábban avattak a BUD/S-on, és tök jó volt visszajönni Alaszkába kiképzésre. A forgatókönyv igen egyszerű volt. A SEAL szakaszomat kiválasztották, hogy OPFOR⁸-t játsszon – katonai zsargon szerint „szembenálló erő”-t, vagyis a rossziúkat. Az volt a dolgunk, hogy támadjunk meg egy deszanthajót, ami az alaskai Ketchikan mólójánál volt kikötve. Elég közel kellett lopóznunk a hajóhoz, hogy nyomkövető eszközöket helyezzünk el. A hajó legénységének egy része és a Hadsereg egy kis kontingensnyi katonája fogja őrizni a hajót meg a környező területet. Az volt a feladatuk, hogy védjék a hozzánk hasonló fenyegetéstől.

Harminc centis hó volt a mólón és a víz hőmérséklete alig valamivel a fagypont fölött állt, miközben készülődtünk. Fekete festéket kentem az arcomra és a szárazruhám alá gyűrtem az összes meleg ruhámat.

Az egyik csapattársam kopogott az ajtómon, mire felkaptam a többi cuccomat és elindultam. A hotelünk parkolójában találkoztunk és mind a négyen, az OPFOR rohamcsapat – mind szárazruhába öltözve és fes-

---

⁸Opposing Force

tett arccal –, bemásztunk egy U-Haul teherautó hátuljába. Mi voltunk a vadiúj srácok a szakaszban.

Ha a sötét, a hideg víz és a főkaevő kardszárnyú delfin nem lett volna elég ijesztő, a mélyből ránk leső gyilkos delfin, Flipper miatt is aggodnunk kellett.

Nem viccelek.

A Haditengerészet rendelkezik bűvárok megtámadására képzett packorrú delfinekkal. A delfinek az Egyesült Államok Haditengerészete Tengeri Emlős Programjának részét képezték, mely delfineket és orosz-lánfókákat képzett ki aknák felderítésére és kikötők, hajók oltalmazására. Mind az Egyesült Államok, mind Oroszország milliókat költött ilyen kiképzőprogramokra, és a delfineket harcba vetették az öbölháborúban és az Irak partjai előtti műveletekben. Az orosz programot leállították az 1990-es évek végén, és azt beszéltek, hogy a gyilkos delfinjeiket eladták Iránnak.

A Haditengerészet három delfint repített San Diegóból Alaszkába fűtött tartályokban, hogy vadászhassanak ránk. Egy-egy delfin állomásozott ketrecekben a hajó két végén, ami a célpontunk volt, a harmadik meg szabadon úszott. A ketrecekben lévő delfinek arra lettek kiképezve, hogy bűvárok felderítésére használják a hangradarjukat. Amikor meghallják a közeledésünket, a delfineknek a felszínre kellett emelkedniük és megkondítaniuk a ketrechez rögzített harangot. A delfinidomárok ekkor rádión jelentik, hogy a delfin hallott valamit és az őrhajók elindulnak keresni minket.

Amikor a szabadon úszó delfin kiszúrta egy úszót, megtámadta, a felszínre kényszerítve a bűvart. Meg kellett küzdenünk a sötét vízben teljes sebességgel úszó óriási delfinnel, mely többször nekünk jött az orrával, amíg a felszínre nem úsztunk. Semmilyen körülmények között sem szórakozás elindulni a jeges, koromsötét vízbe az éjszaka közepén, de egy

kis nyugtalanságot adott a feladathoz az állandó valószínűség, hogy egy óriási delfin ütközik neked teljes sebességgel.

Néhány órával a vízbemenetelünk előtt két csapattársam álruhában gyalogolt egy közeli mólón két bűvárpalackkal. Amikor a hajó közelébe értek, kinyitották a szelepet a palackok tetején, csak annyi levegőt hagyva kiszökni, hogy buborékok keletkezzenek. A csapattársaim összekötötték a palackokat és lehajították őket a mólóról, a korláthoz pányvázza a horgonykötelet, mielőtt elsétáltak. A buborékok fehérzajt okoztak a víz alatt, hogy álcázzák a közeledésünket.

Miután a palackok vízben voltak, elindultunk a hotelből a folyó felé, ami a városból a csatornába ömlött. Ketchikan kátyús útjain zötykölődtünk a U-Haul hátuljában. Hallhattam zörögni a felszerelésünket, ahogy palackok ütődtek a falnak. Senki sem beszélt. Ideges voltam. Nem én voltam a legjobb úszó és nem lesz könnyű navigálni víz alatt a koromsötétben, miközben egy gyilkos delfin vadászik rád. De nem a delfinektől vagy a kardszárnyú delfintől féltem a legjobban. A hajóhoz úszástól.

A város zöme egy fadokra épült, ahol a hajó ki volt kötve. A hagyományos megközelítés az lett volna, hogy kiúszunk a főcsatornába, ahol a delfinek állomásoztak. Úgy döntöttünk, a hatalmas mólóhálózat alól lopakodunk be. Ha a folyóról érkezünk, a mólót összetartó nagy pillérek álcázni fogják a mozgásunkat. De ez azt is jelentette, hogy teljes sötétségben fogunk úszni cölöpök útvesztőjén és szeméten keresztül. Nem használhattunk elemlámpákat, nehogy felkeltsék a delfinek figyelmét alattunk vagy a dokkon járőröző katonákét fölöttünk. Némán kellett tapogatóznunk cölöptől-cölöpig. Ez az úzás egész végig tapogatós lesz, míg megtesszük az utunkat a vízben.

A teherautó gurulva megállt és hallhattuk a sofőrt – újabb csapattárs – beszélni egy biztonsági őrrrel. A szívverésem felgyorsult és egyként tartottuk vissza a lélegzetünket. Ha átvizsgálják a teherautót, a feladat-

nak lóttek. Csak néhány másodpercig álltunk, valószínűleg mivel a forgalom visszafordult az ellenőrzőpontnál, de nagyon hosszú volt az a néhány másodperc. Végre hallottam felmordulni a motort, ahogy elindultunk a patakparthoz.

Éreztem a teherautót lassítani, aztán megállni. A sofőr leállította a motort és másodpercekkel később kinyitotta a hátsó ajtót. Kimásztam a teherautóból a másik három bűvárral és a vízhez cammogtunk a hóban.

Párokra váltunk és kötelet rögzítettünk egymáshoz, hogy senki ne vesszen el. Soha nem leszek másfél méternél távolabb az úszótársamtól. Begázoltunk a vízbe. Vettem két hosszú és mély levegőt, bevettem a regulátoromat és beleereszkedtem a patakba. A maszkunkat feltéve és indulásra kész bűvárfelszereléssel gyorsan felmutattuk a hüvelykujjunkat egymásnak és elkezdtük a fagyos vízbe meríteni magunkat. El kellett fojtanom egy nyögést, ahogy a jéghideg víz a fejemre és az arcomra zúdult. Pillanatok alatt koromsötét lett.

„Utálok merülni” – gondoltam.

Ideges voltam. Ez volt az egyik első bevetésem – kiképzés volt, de ellenőrizetlen környezetben voltunk és a veszélyek igaziak voltak – és nem éreztem teljesen kényelemben magam a vízben. Tudom, hogy a SEAL lét víz alatti műveleteket jelent, de én rettegetem tőlük. A BUD/S vizes része kemény volt nekem. A hosszú futások és a fekvőtámaszok sosem aggasztottak a BUD/S-on, de a vizes próbák igen. Nem voltam szörfös. Igazán úszó sem voltam. Alaszakai gyerekként nem sokat úsztam.

Emlékszem, apám egyszer kihívott, amikor csaknem tíz éves voltam, hogy ússzam át a folyót a házunk előtt. A sodrás tolt, miközben lassan úsztam. Mire elértem a túlsó partot, négyszáz méterrel lejjebb voltam a folyón, mint ahonnan elindultam. Az volt a leghosszabb úszásom, mielőtt elkezdtem edzeni a BUD/S-ra. Amikor eljött az idő, hogy átmenjek

az ötven méteres víz alatti úszáson a BUD/S alatt, ugyanolyan ideges érzés fogott el, mint amikor az alaszka dokk alá készültem merülni.

Az ötven méteres víz alatti úszás az egyik első megfelelt/nem felelt meg vizsga a BUD/S alatt. Emlékszem, napsütéses júniusi nap volt, a felhők elpárologtak, hogy feltárják a kék eget. A medence a BUD/S gyakorlótérrel szemben volt a Coronado haditengerészeti bázison, ami San Diegóval szemben terül el az öböl másik oldalán.

A BUD/S osztályom reggel átfutott a medencéhez. Már órákat töltötünk a hideg hullámverésben kallózást végezve és kilométereket futva a homokon. Mind tudtuk, hogy jön a vizsga, és ideges energia érződött a sorok között. Összezsúfolódtunk a medence egyik oldalán sárgásbarna rövidnadrágban, póló nélkül és mezítláb, és meghallgattuk a biztonsági eligazítást.

– Ha ezen a kiképzésen akarnak maradni, meg kell csinálniuk ezt az úszást – mondta nekünk az instruktor, miközben a földön kuporogtunk.
– A kulcs az, hogy maradj olyan nyugodt, amilyen csak tudsz.

Az úszás nem időre ment. Ússz ötven métert a három és fél méter mély medencében – oda és vissza egy levegővétellel. Biztosító úszók helyezkedtek el alattunk és fölöttünk, miközben úsztunk. Orvosok és egy mentőautó várt a medence mellett vészhelyzet esetére.

A vizsga egyszerű volt, papíron. De az akkor volt, amikor az instruktorok még nem vettek el minden előnyt. Nincs fejesugrás a falról. Elég messze ki kellett lépnünk, hogy előrebukfencet csinálhassunk víz alatt, így amikor elindultál a medence túlsó vége felé, nem volt lendület, ami előrevigyen.

A víz alatti úszás része volt a BUD/S első fázisának, mely tartalmaz egy kimerítő öt és fél napos szakaszt, amit Pokol Hétnek hívnak. A Pokol Hét alatt minden jelölt összesen csak kábé négy órát alszik, de több

mint háromszáz kilométert fut és naponta több mint húsz óráig végez testnevelési foglalkozást.

A BUD/S az elméd és a tested edzéséről szól, hogy többet érj el, mint amit lehetségesnek hiszel. Ez az első próba a SEAL kiképzésében és karrierjében. A SEAL jelmondat: „Az egyetlen könnyű nap tegnap volt”, készült nagyon világossá válni számunkra.

Nem hinném, hogy felfogtam akkor, de a BUD/S építőelemek sorozata, az ötven méteres úszással és a Pokol Héttel kezdve az első fázisban, merülő kiképzéssel követve a második fázisban, aztán lőfegyver és robbanóanyag kiképzéssel az utolsó fázisban. Lényegében tipegéssel kezdesz, és végül olyasmiket csinálsz, amik megölhetnek, ha nem rendesen csinálod. Át kell menned mindegyiken ahhoz, hogy továbbmehess. Ha egyszer is elbuksz, kiestél.

Alaszkából érkező tudtam, hogy az úszás lesz a leggyengébb képességem. A SEAL haverom az egyetemen megtanított a mellúszásra meg az oldalúszásra, melyeknél többre nem volt szükségem. És egy szemesztert az egyetemi csapattal edzettem. De a BUD/S összes vizsgája közül ez az egy aggasztott. Tudtam, hogy ez mindent vagy semmit volt. Tudtam, nem számít, milyen fáradt, ideges vagy ijedt voltam, nem hagyhattam, hogy kételkedés szivároгjon be a fejembe. Meg kellett csinálnom.

A biztonsági eligazítás után leültünk sorokba – fasz a farhoz, ahogy mi mondjuk – a sárgásbarna rövidnadrágunkban. A vállam fölött csobbanásokat hallottam, ahogy osztálytársaim ugrottak a medencébe. Előző este a srácok tele voltak tippekkel és tanácsokkal. Beszéltünk arról, hogy próbáljunk mélyen maradni. Nem akartam fél méterre lenni a víz alatt, mert hátha elcsábulok, hogy kidugjam a fejemet. Eldöntöttem, hogy megpróbálok két méteren maradni.

Nem volt beszéd, miközben vártam, hogy szólítsanak. Néhány perccel az előtt, hogy a medence szélére léptem, vettem két mély levegőt. Le akartam lassítani mindent az agyamban kísérletként a lazításra és összpontosításra.

„Ez könnyű – mondtam magamban, miközben a medence széléhez lépkedtem. – Az összes instruktor megcsinálta. Nem lehetetlen. Nyugi.”

Amikor rám került a sor, lábbal előre a medencébe léptem és eltűntem a felszín alatt. Leszegtem a fejemet és bukfenckbe rúgtam magam. Éreztem az orromba tóduló vizet, arra kényszerítve, hogy kifújjak egy keveset az utolsó lélegzetemből. Az elejétől kényelmetlenül voltam.

Előrelöktem a kezeimet és mellúszást használva elindultam a medence túlsó vége felé. Huszonöt méternél távolabb látszott. Tudtam, hogy a vizsga a távolsággal, nem az idővel vívott csata volt. Nem siettem. Inkább lassú, megfontolt karcsapásokra koncentráltam. Van egy mondás: „Lassan járj, tovább érsz.” Élő bizonyíték voltam, ahogy a felszín alatt siklottam.

Fizikailag jól éreztem magam, de nem tudtam megállni, hogy ne gondoljak arra, milyen messze látszott a fal. A medence fenekén észrevettem az egyik instruktort. Búvárpalackhoz csatlakoztatott regulátor volt a szájában. Figyeltem, hogyan követett minket a fenéken, készen állva pattanni és kimenteni egyikünket, ha fuldokolni kezdenénk.

Fölöttem másik instruktor tartotta a lépést búvármaszkkal és légzőcsővel. Úgy nézett ki, mint a zsákmánya után lemerülni készülő ragadozó.

Az egész úszás csak negyven-hatvan másodpercig tart, de sokkal hosszabbnak érződött. A tudóm folyton emlékeztetett, hogy levegőre volt szükségem, az agyam meg könyörgött, hogy emelkedjek a felszínre. Ahogy elértem a falat, átfordultam és behajlítottam a lábaimat, hogy

teljes erőmmel ellökjem magam. Jó érzés volt egy kis lendület visszaindulva oda, ahonnan elindultam.

Mostanra lehetetlen volt figyelmen kívül hagyni az égő tüdőmet. Tudtam, hogy hamarosan „csirkenyakú” leszek. Ez az első lépés, mielőtt elájulsz. Tekintsd fulladási reflexnek. Éreztem, hogy a fejem járni kezdett, ahogy a testem próbált kényszeríteni, hogy lélegzetet vegyek. A pánik első érzése bizseregni kezdett, de gyorsan mélyebbre löktem a fejemben. Inkább a lassú, megfontolt karcsapásaimra koncentráltam, miközben a fal egyre nagyobb lett.

„Csak ússz tovább – kérleltem magamat. – Ússz tovább.”

De nem tudtam megállni a levegőért kapkodást. Ez nem mentális volt. A lázongó testem tette. Égett a tüdőm, azzal fenyegetett, hogy kijön a mellkasomból. Az agyam kezdett pánikba esni, és gyengülni kezdett az összpontosításom. Nem természetes, ha megfosztod a tested a levegőtől. Túlélésre vagyunk programozva, és ehhez levegőre van szükségünk.

De küzdöttem, hogy ellenőrzés alá vonjam az agyamat. Az egyre nagyobbodó túlsó falra összpontosítottam. Eltökéltem, hogy víz alatt maradok. Elutasítottam a feladást. Ez volt az első valódi próba. Ha nem tudom ezt megcsinálni egy tiszta, fűtött medencében a napsütéses San Diegóban, akkor mihez fogok kezdeni az Észak-atlanti-óceánon egy vihar közben?

A csirkenyakazás végül leállt és minden karcsapással közelebb értem a falhoz. De azt is éreztem, hogy elveszítem az eszméletemet. A látómezőm széle elhomályosult. Minden egyes karcsapással sötétség kezdte megtölteni a látásomat. Mint a köd, az árnyék elindult a periférikus látásomba és tudtam, hogy néhány másodpercen belül elájulok.

A fal közelében kellett lennem. Kinyújtottam a karom, hogy megérintsem. Durva kezek ragadtak meg a hónom alatt. Az instruktorok kihúztak a vízből, mint egy méretes halat. A medence padlójára puffan-

tam és vettem egy mély levegőt. Éreztem a tudómet tágulni és ellazult a testem. Vettem még néhány mély levegőt, aztán megpróbáltam felállni.

– Maradjon lent – hallottam rám mordulni az egyik instruktort.

A meleg padlón pihentettem a fejemet. Ritka, hogy instruktorok pihenni hagynak a BUD/S-on, és készen álltam teljes mértékben kihasználni. Az osztálytársaim egymás után végeztek. Láttam, hogy az instruktorok a padlóra dobták az egyik osztálytársam ernyedtestét. Elájult. Néhány gyors levegő után visszaöklendezte és köhögte magát az eszméletéhez. Amint sikerült, a legközelebbi instruktorra nézett.

– Megcsináltam?

A tény, hogy másodpercekkel korábban eszméletlen volt, semmiségnek tűnt. Megértettem, mert hozzá hasonlóan én sem akartam elbukni. A bukás szinte rosszabb volt a halálnál.

– Maradjon lent – mondta egy instruktor. – Lazítson.

Élveztem a napsütést a hátamon. Mennyei volt, néhány másodpercig. Az instruktorok látták, hogy jól voltam.

– Álljon fel a faszba és menjen oda a megfelelt sorba. Megcsinálta.

Remekül hangoztak ezek a szavak.

Soha senki, aki átmegy a BUD/S-on, nem gondol arra, hogy el fog bukni. A BUD/S könyörtelen és arra kényszerített, hogy mélyebbre ássak. Soha nem kételkedtem magamban. Tudtam, hogy át fogok menni. Szerintem az emberek arroganciával tévesztik össze a SEAL magabiztosságát. De az ötven méteres úszás, a Pokol Hét és a merülő kiképzés után, ahol az instruktorok mindent megtesznek, hogy megfojtsanak, ismerjük a határainkat és tudjuk, hogyan lépjük jócskán át azokat. A BUD/S alatt több tucat akadályt győztem le, melyek akkor leküzdhetetleneknek tűntek, és ez önbizalmat adott, hogy tudjam, újra meg tudom csinálni.

De a fagyponthoz közeli alaszakai folyóban hánykolódva keményen kellett dolgoznom, hogy összeszedjem azt az önbizalmat. Nem voltam

biztos benne, hogy képes vagyok-e ezt megcsinálni, de a társamhoz kötve és a móló bejáratához közeledve nem sok választásom volt.

Csak néhány percre tartott, mire nem éreztem az arcomat. Hagytuk, hogy a sodrás a kikötő felé vigyen minket. A Ketchikan-patak a legszélesebb pontján csak kábé hat méter és csak másfél méter mély, így a felszínen hánykolódtunk, amíg el nem értük az első hidat. Draeger búvárfelkészítést használtunk, ami tiszta oxigénes. Nincsenek buborékok, amikor kilélegzünk, nagyon csendessé téve minket.

Ahogy a híd alá értünk, hallottam fönt az autókerekek alatt ropogó hangot. Tudtam, hogy valahol fölöttünk örök járőröztek. A hajóról keresőlámpák cikáztak a fekete vízben, bennünket keresve.

A víz mélyebb lett a híd alatt, és mielőtt átkeltünk alatta, a felszín alá buktunk. Nehéz volt bármit is látni a koromfekete vízben. A jobb parthoz úsztunk és keresni kezdtünk egy nyílást a cölöpök között, ami a móló alá vezetett.

Éreztem a kötélt rántását az övemben, ahogy a társam a közelben úszott. Megtaláltam az első cölöp szélét, megsaccoltam az irányt, amerre mennem kellett és továbbléktem magam a sötétségben. Magam elé tartottam a kezem és lassan tempózva elhagytam az első cölöpöt. A kezem súrolta, elmerülve a fához tapadó zöld algában.

Arra számítottam, hogy bármelyik percben nekem ütközik a delfin orra, és a felszínre kényszerít. Inkább araszoltunk, mint úsztunk, ahogy az algával borított cölöpök útvesztőjében tapogatóztunk.

Szemét borította a feneket. Az uszonyaim többször is fémet vagy hulladékot súroltak. Valahányszor egy cölöphöz közeledtünk, kiálló szögekre kellett ügyelnünk. Ha kiszakítjuk a szárazruhánkat, az nem csak hideg lesz; végzetes lesz, mert a víz megtölti a ruhát, lehetetlenné téve a felszínre emelkedést. A fulladás nagyon valószínű volt.

A kötélfeszüléséből tudtam, hogy az úszótársam közel volt. Olyan sötét volt, hogy emlékszem, felemeltem a kezem és közvetlenül az arcom elé tettem. Semmit sem láttam. A sötét mellett a hideggel is meg kellett küzdenünk. A hideg mellett a delfinek miatt is aggódnunk kellett, és a delfinek mellett azért is aggódnunk kellett, nehogy eltévedjünk a cölöpökre épült város alatt. Klausztofóbiás érzés volt.

Alig tudtam kivenni az irányt a csuklómon lévő, zölden világító tájoló. Próbáltam állandó tempót tartani a helyes irányban, de sűrűn kellett cölöpöket kikerülnöm. Egy óráig tartott eljutnunk a hajóhoz. Megkönnyebbültem, amikor végül elértük a hajó testét. Meglepő, amikor kormosötétben úszol a kezeiddel magad előtt, és nekiúszol egy hadihajó jókora testének. Ettől nagyon kicsinek érzed magad. Gyorsan befejeztem a magamnak gratulálást, amiért sikerült, amikor rájöttem, hogy csak félig végeztünk. A feladat végrehajtásához el kellett helyeznünk az eszközt és észrevétlenül vissza kellett jutnunk a teherautónkhoz.

A vízvonal alól hatalmas volt a hajó. Végighúztam a kesztyűs kezeimet a durva acélon és vártam, hogy a társam levegye a hátamra szíjazott összecukható rudat. A rúd olyan volt, mint amit a betűk kicseréléséhez használnak a benzinkút tábláján. A rúd fejrészen mágnesek és görgők voltak. Kivettem az övemben lévő zsákból a két gyakorló robbanóeszköz egyikét és a fejrészhez rögzítettem. Végighúztam a kezem a fejrészen lévő kerekeken, hogy meggyőződjek, akadálytalanul gurultak, és a társam vállára csaptam. A hajó héjazatára helyezte a görgőket és lassan felcsúsztatta a gyakorló eszközt a testen gurítva, amíg a helyén nem volt. Az eszközt mágnesek rögzítették a hajóhoz. Ahogy áttörte a vízvonalat, túl közel juttattuk az eszköz mágneseit a hajó héjazatához. Éreztem, hogy az eszköz egy kondulással megragadta a hajótestet. Oda-vissza lökdöstem a rudat, amíg a bomba kiszabadult. Aggódtam, hogy a zaj, ahogy a mágnes a hajó felé húzta az eszközt, elárulta a helyzetünket.

Becsuktam a szemem és összpontosítani próbáltam. Az egészet csak tapogatózással csináltam. Amúgy sem láttam volna semmit, és az agyam szórakozott velem. Folyton mozgást láttam a fekete vízben. A szívem kalapált minden alkalommal, arra várva, hogy egy delfin vagy kard-szárnyú delfin száguld az oldalamnak teljes sebességgel.

Centiről-centire csúsztattuk az eszközt fel a hajótesten, amíg elérte a három lábas vonalat.

Miután helyére raktuk a második eszközt, a társam segített összekötni a rudat. A helyére kötözte a hátamon és elkezdte a hosszú, hideg úszást vissza oda, ahol a teherautó kirakott minket. Teljes megkönnyebbülés volt, amikor visszaúsztuk a híd alá. Ezúttal kevesebb autót hajtott át a hídon, és az út mellett álló lámpa segítségével ki tudtam venni, hogy megint havazni kezdett. Fáradt voltam és rojtosra mentek az idegeim, miután jóval több, mint két órát dolgoztam teljes sötétségben. De a fejemben tudtam, hogy megkönnyebbülés csak a patakon feljebb, egy U-Haul teherautó hátuljában lesz.

Remegtek a lábaim, amikor felálltam a parton. Valaki pokrócot terített rám és segített bevonszolni a cuccomat a teherautóba. Alig tudtam beszélni, mert még mindig zsibbadt volt az arcom. Percekkel később megint sötétben voltam, miközben a teherautó visszarobogott a hotelhez. Nem éreztem az arcomat, de tudom, hogy mosolyogtam.

Egy rakás új srác voltunk frissen a BUD/S-ról és éppen végrehajtottuk a feladatot. Kiképzési feladat volt, de nem volt könnyű a merülés a móló alatt. Voltunk korábban más kiképzési feladatokon, de ezúttal a tisztünk ránk bízta a feladat megtervezését és végrehajtását, és sikerrel jártunk. Jó érzés volt, hogy bíztak bennem.

- Látta valaki a delfint? – kérdezte egy csapattárs.
- Dehogyan – mondtam. – Szart se láttam.

– Valahányszor mozogni éreztem a vizet, megfeszültem, arra készülve, hogy kiverik belőlem a szart – mondta a társam.

Mint kiderült, a szabadon úszó delfin észrevette a halakból álló svédasztalt a kikötőben és lelépett. A ketrecben lévő két delfin – a San Diego-öböl melegebb vizéhez szokva – a felszín közelében maradt és minden tíz percben megkongatta a harangot, hogy halat kapjon. A delfinek sem akartak nálunk jobban a hideg vízben maradni. Az állandó zaj a palackokból álcázta a közeledésünket a delfinek előtt, és senki sem látta vagy hallotta meg a gyakorló eszközök telepítését. Tényleg végrehajtottuk a feladatot.

Idegem voltam egész idő alatt. De pontosan ugyanazt az összpontosítást használtam, hogy átsegítsen ezen a feladaton, mint az ötven méteres víz alatti úszáson még a BUD/S alatt. Az önbizalmam erősödött, de nem volt még száz százalékon. Amikor harcba kerültem néhány évvel később, nem lehetett a negatívra – a sötétre, a hideg vízre, gyilkos delfinekre – összpontosítani. Amint elkezdődik a harc, nem lehet gondolni kudarcra vagy feladásra. Most visszanézve látom, hogy az önbizalmam minden tapasztalattal erősödött, kiképzésen és harcban. A céltudatosság indított el, amit a szüleimtől tanultam, és amint az önbizalmam a helyére került, úton voltam, hogy hatékony operátor legyek és hasznos a csapat számára.

Persze, még sokat kellett tanulnom.